

Ruhta tapınalım (Yuhanna 4:20-24)

Tanrı yaşıyor. Biz var olmayan birinin yaşadığını düşüncel olarak ısrar edenler değiliz. İmanımız sadece düşüncede var olan bir şey değildir bir itimattır, bir tanıklıktır. Dünya insanları Tanrı'yı inkâr ederler ama biz Tanrı'nın yaşadığına bütün canıyla tanıklık etmeliyiz, ve öğretmeliyiz. Bütün yaşamımızla imanımızı ısrar ediyoruz.

Bir çocuğa onun babasını işaret ederek tekrar tekrar “Bu senin baban değil” diye söyleyin bakalım. Çocuk kabul etmeyecektir. Devam ederse. çocuk ağlayarak inkâr edecektir. Bu yüzden belki İsa ‘yolunuzdan dönüp küçük çocuklar gibi olmazsanız, Göklerin Egemenliği'ne asla giremezsiniz’ demiş. Çocuk kuşku duymaz. Bütün canıyla inanıyor.

‘Tanrı yaşıyor’ denen ısrar boş değildir. Bütün canıyla Rab’be tanıklık edenle düşüncel olarak O’nu tanıyan arasında çok büyük fark vardır. Düşüncel olarak Tanrı'yı tanıyan da cini kovabilir çünkü cini kovan o kendisi değil, Rab’bin adıdır. Cini kovanlar olsa da Göklerin Egemenliği'ne girmeyeceğini söyledi. Ancak göklerdeki Babam'ın isteğini yerine getiren gireceğini söyledi.

İman yaşantısı dini yaşantı gibi olmamalıdır. Kutsal Kitap “Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki” dedi. Ama herkes kurtulmaz. Nuh'un çağında sekiz kişinin dışında hepsi mahvoldu. Yeryüzünde insanlar Tanrı'yı ihmal ederek küfür edebilirler ama bu dünyadan ayrılınca öyle yapamayacaklar. Tanrı'nın isteğine göre yaşamalıyız.

Ben harika bir insan değilim. Çok hatalı insanım. Ama ben İsa'ya inanıyorum. Kendimi tamamen sattım. Rab ‘ücretsiz alın’ dedi. Rab ‘inanırsa kurtulacak’ dedi. Bu ‘İsa'nın kurtarıcı olduğuna tamamen inanın’ demektir. İlandıysa Rab içinde kalması gerekir. ‘Tanrı yaşıyor’ demek düşüncel bir açıklama değildir. Biz Tanrı'nın yaşadığını ihmal etmemeliyiz. Bizim hizmetimiz ve adanmışlığımız boş değildir. Tanrı vaat etti. O Oğlu'nu verdi, Kutsal Ruh'u gönderdi. Tanrı yaşıyor. Dolayısıyla bizim yaptığımız iş aptallık değildir. Sunularımız kaybolmaz. Ben yalan söylemiyorum. Ben sizden daha çok sunular sunuyorum. Tanrı yaşıyor.

Tanrı ilahtır. Tek olan ilahtır. Sonsuz yaşam, tek gerçek Tanrı'yı ve O'nun gönderdiği İsa Mesih'i tanımlar. Cin de Tanrı tek olduğunu bilerek korkar. Ruh derken gözle görünmez. Ama Tanrı'nın sadece süreti vardır. Biz O'nu gördük. Bu yüzden 1Yuhanna 1:1 bizim O'nu işittiğimizi gözle gördüğümüzü ellerimizle dokunduğumuzu söylüyor. Biz O'na inanmamız lazım. Tanrı bir Ruh olduğu için kimse göremez. Ama Oğlu aracılığıyla kendisini gösterdi (2.Korintililer 4:4). Müjde örtülüysen de, mahvolanlar için örtülüdür. Tanrı'ya

inanmamak kendisi lanettir yıkımdır.

Bazı insanlar “lütfen beni inandır” diye dua ediyorlar. Ama inanmamaya karar verenler için bu olmuyor. Rab ne dedi? “İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanına gireceğim; ben onunla, o da benimle, birlikte yemek yiyeceğiz” dedi. Kendisi inanmak istemezse Rab yardım edemez.

Ben de açgözlü bir insanım. Ama Tanrı bana iman verdi. Bu yüzden şükrediyorum. Bende doğruluk yok dolayısıyla O’nun doğruluğuyla yaşıyorum. Kendimizi adandık, kilisede hizmet ediyoruz. Bunun mutlaka ödülü vardır. Japonyada ‘Skiyama’ adlı bir ağaç var. Ağacı keserken kökünden 1 metre kala kesiyorlar. Oradan yine filiz çıkıyor ve büyüyor. Kökü yaklaşık 50 yıl olduğu için ağaç çok sağlam. Bu nedenle tarih önemlidir. Kilisemizin kökü bütün sıkıntıları yendi.

Yuhanna 4:20-21’e kadar okuyalım:

“Atalarımız bu dağda tapındılar, ama sizler tapılması gereken yerin Yerus alim’de olduğunu söylüyorsunuz. İsa ona şöyle dedi, ‘Kadın, bana inan, şöyle bir saat geliyor ki, Baba’ya ne bu dağda, ne de Yerus alim’de tapınacaksınız!’”

Davut’un  ağı İsrail tarihi içerisinde en başarılı bir dönemdir. Bu yüzden onlar her zaman hatta şimdi de Davut gibi bir kralın gelişini beklemektedir. Davut’un oğlu Süleyman’dır. Süleyman’ın oğlu Rehavam’ın zamanında Yahuda ve Benyamin bu iki oymakla geri kalan on oymak olarak bölündü. İki oymak Yerus alim’de kaldı ve geri kalanlar ise Beytel’e çıkıp ülkeyi kurdu ve İsrail adını koydu. Yerus alim sonra Yuhuda krallığı diye çağırıldı. Yuhanna 4:22’de ‘Kurtuluş Yahudiler’ dendir’ diye yazılmıştır. Kuzey krallık ve güney krallık sürekli savaşıyordu. Kuzey krallar hepsi yoldan saptılar. Mesela Sur kralı İzebel’den dolayı yoldan saptığını biliyorsunuz galiba. Yahuda krallığı Yerus alim’de tapındı ama İsrail Beytel’de tapındı. Bu yüzden Yuhanna 4.bölümünde kadın soru sordu ve İsa cevap verdi:

“Siz bilmedi inize tapıyorsunuz, biz bildi imize tapıyoruz. Çünkü kurtuluş Yahudiler’ dendir. Ama içtenlikle tapınanların Baba’ya ruhta ve gerçekte tapınacakları saat geliyor. İşte, o saat  imdidir. Baba da kendisine böyle tapınanları arıyor. Tanrı ruhtur, O’na tapınanlar da ruhta ve gerçekte tapınmalıdırlar.”

Burada Gerçeğe dayanarak Kutsal Ruh’la tapınmalı olduğunu söylüyor. Ama günümüzde Mesih inanlıları ibadet yaparken Kutsal Ruh’la ibadet yapıyorlar mı? Bir ayin olarak dini tören olarak ibadet yapanlar da çok var değil mi? Biz Kutsal Ruh’u alıp Ruh’un yönetiminde yaşıyanlarız. Gerçeğin ardından gidenleriz. Biz Tanrı’nın sözüyle temizleniyoruz. Bu şekilde tapınanları Tanrı arıyor. İbadet neye benzer? Savaş yerinden dönmüş bir komutanın Tanrı’yla g r  mesine

benzer. Tanrı'nın önünde diz çökerek ellerini öpmesine benzer. Kiliseye gidip ibadeti mutlaka başarmak lazım. Biz kendi doğruluğumuzla değil Tanrı'nın doğruluğuyla ibadete katılmalıyız.

Matta 6:7'de "Dua ettiğinizde, putperestler gibi boş sözler tekrarlayıp durmayın" diye söyledi. Ve Matta 6:9'dan itibaren Nasıl dua etmemiz gerektiğini öğretti. İlk ayette 'Göklerdeki Babamız, Adın kutsal kılınsın' diye yazıldı. İlk önce Tanrı'nın Egemenliğini doğruluğunu istemelidir. Bazı insanlar Rab'bin gününde çok gayretle dua ediyorlar ama sırf kendisi için dua ediyorlar. Tanrı'nın Egemenliği için dua etmezler. En azında Rab'bin gününde Tanrı'nın Egemenliği için dua etmelidir. İsraililer ondalıklarını çaldılar. Rab'bin gününü ihmal ettiler. Ama "Biz ne zaman öyle yaptık?" diye şikâyetle bulundular. İsa adaleti, merhameti, sadakati yetine getirmek gerektiğini ama aynı anda ondalık vermeyi ihmal etmemek gerektiğini söyledi (Matta 23:23). Biz normal gününde kendilerimiz için yaşıyoruz. Ama Rab'bin gününü mutlaka Tanrı'nın Egemenliği için kullanmalıyız. Kilise için dua edelim. Tanrı'nın yüceliği için dua edelim. Her ne kadar acil bir iş varsada ne kadar sıkıntı içinde olsak bile Rab'bin gününü çalmamalıyız. Rab'bin gününde Tanrı'yla görüşmemiz lazımdır.

Sevgi nedir? Biri seviyorsa görüşmek ister özler. Tanrı'yı seviyor musunuz? O'nu özlediğiniz için dayanamıyor musunuz? Özlemek lazım. Yüzünü görmek lazım. Kutsal Ruh'la Tanrı'yla görüşmeliyiz. Gerçeğin ardından giderek O'nunla öpüşmeliyiz. Rab'bin gününü asla çiğnememeliyiz. Rab'bin günü haftanın ilk günüdür (1.Korintililer 16:2). Rab'bin gününü iyice kutlayalım. Biz Rab'bin gününde ibadet yapıyoruz. İsa Rab'bin gününde dirildi. Ve Rab'bin günü Kutsal Ruh'un geldiği Pentikost günüdür. Rab'bin en çok yüceltildiği gündür. Bu günü kutsal bir şekilde kutlayalım.

20140622 SEMONE